

Hoofdstuk een

Kleurige lichtbanen uit diverse spotlights schoten met de nauwkeurigheid van een laserstraal over het podium. De vloer trilde mee met het gedreun van de drums en Grace Brennan glimlachte naar haar *Star Notes*-partner, Michael Gold.

‘Ik zag dat je vanuit je ooghoeken naar me keek’, zong Michael terwijl hij naar voren boog en haar een intense, sensuele blik toewierp. ‘Je vindt me leuk, ik zie het wel.’

Met een gewaagde knipoog naar het publiek legde Grace een hand op Michaels borst en duwde hem naar achteren. ‘Volgens mij zag je iets wat er helemaal niet is. Mijn hond vind ik ook leuk.’

Terwijl ze hun komische duet voortzetten, voelde Grace een bekende tinteling. Michael kon met zijn gloeiende, donkere ogen zelfs het ijs op de Noordpool laten smelten. En zijn stem leek veel op die van Josh Groban.

De drie achtergrondzangers – Cassidy Ryder, Delight Swenson en Blake Montana – stonden bij hen op het podium en het optreden van *Star Notes* was spetterend zoals gewoonlijk, bruisend van energie en met veel lachsalvo’s. De interactieve show was net als het landelijke *Star Search* zo populair geworden dat de wachtlijst voor gastamateurzangers en -zangeressen belachelijk lang was. De manager die verantwoordelijk was voor de audities koos alleen de beste vocalisten uit en de winnaar van elke show mocht later nog eens terugkomen om de competitie voort te zetten.

Het theater was vanavond tot aan de nok toe gevuld dankzij de toestroom van toeristen in Branson op de vrijdag na Thanksgiving. Terwijl het enthousiaste publiek bleef applaudiseren, kondigde Michael de laatste amateurzangeres van de avond aan. Ze kwam het podium op en begon op het juiste moment aan een rustig nummer, waarbij de leden van *Star Notes* het achtergrondkoor vormden.

De cast van *Star Notes* hield dagelijks intensieve oefensessies en dat was te horen. Ze konden bijna elke stem goed uit de verf laten komen. De gevatte opmerkingen en snedige reacties daarop, die iedere avond weer anders waren, zorgden ervoor dat de mensen terug bleven komen.

De gast beëindigde haar lied en wilde het podium verlaten. Grace vroeg om nog een applaus.

Michael pakte de hand van Grace en kustte die. Ze keek onderzoekend in zijn donkere ogen en haar huid tintelde op de plek waar zijn lippen haar hadden aangeraakt. Opnieuw klonk gejoel vanuit de menigte.

Toen de manager van *Star Notes*, Henry Bennett, afgelopen jaar wat meer romantische interactie in het script had gezet, hadden de mensen daar enthousiast op gereageerd. En Michael ook. Alleen Grace had er haar twijfels over. Soms vroeg ze zich af in hoeverre de interactie tussen Michael en haar een act was en in hoeverre het echt was. En sinds kort vroeg ze zich dat na elk optreden af.

Terwijl het applaus wegstierf en de theaterlichten aanfloepen, bereidde Grace zich met plezier voor op het laatste onderdeel van de show. Ze vond het heerlijk om met het publiek te praten.

Een bode kwam met een groot boeket rode rozen en een pakje in goudkleurig folie door het gangpad aangelopen. Hij stapte het podium op en overhandigde het boeket met een sierlijk gebaar aan Grace. ‘Deze zijn voor u afgegeven, mevrouw Brennan.’

De cast van de show kreeg wel vaker bloemen, cadeautjes en kaarten van fans. Cadeautjes die aan het eind van de show op het podium werden afgegeven, droegen bij aan de sfeer van ‘reality’, weer een van de ideeën van de manager.

Op het kaartje bij de rozen stond: “Van je grootste fan.” Het was ondertekend met: “Liefs, Michael.”

Ze las het kaartje hardop voor en wachtte toen tot het gefluit en applaus waren weggestorven. Ze keek met een brede glimlach naar Michael op, die het boeket van haar overnam, zodat ze de deksel van het doosje kon openmaken.

Ze haalde een muziekdoosje van gebrandschilderd glas tevoorschijn en hield haar adem in. De prachtige kleuren reflecteerden de podiumlichten met een sprankelende intensiteit. Het was een afbeelding van een snelstromende rivier met schuimkoppen op de golven.

‘Het is prachtig’, bracht ze ademloos uit en ze raakte vol ontzag het doosje aan. Ze keek op naar Michael. ‘Het is ...’

Maar ze zag hem fronsend naar het cadeau kijken en merkte dat hij nauwelijks zichtbaar zijn hoofd schudde.

Oké, dus dit kwam niet van hem. Ze tilde de deksel op en de muziek van het lied ‘The Water is Wide’ klonk door de zaal toen de tonen via haar microfoon versterkt werden. Het wijsje deed haar huiveren vanwege ongewenste herinneringen.

Een met goud bedrukt kaartje lag op de fluwelen bekleding aan de binnenkant van het doosje. Met zorgvuldig verborgen tegenzin haalde ze het eruit en bekeek het kinderlijke handschrift op het elegante kaartje. Weer trok een huivering langs haar ruggengraat.

“Bedriegers vallen altijd door de mand. Weet je die wedstrijd nog? Spoedig zal iedereen het weten. Sommige dingen kun je niet ongedaan maken. En dit is nog maar het begin.”

Grace voelde zich verkillen bij die beschuldiging. Het gepraat om haar heen leek te verstommen en ze was zich diep bewust van het publiek dat op haar reactie stond te wachten.

Ze forceerde een glimlach. Er was nu geen tijd om over dit onheilspellende kaartje na te denken of wat erachter zat. Ze gaf het cadeau door aan Delight, het jongste en meest energieke lid van de cast, die altijd stond te wachten op een plekje in de spotlights.

Breek je hoofd er niet over, Grace. Later heb je nog genoeg tijd om hierover na te denken.

Michael fronste zijn wenkbrauwen bij de plotselinge, geschokte blik in de zeeblauwe ogen van zijn partner. Er was iets mis. Het duurde slechts een fractie van een seconde, maar Grace’ glimlach leek nogal geforceerd.

Die indruk verdween weer, maar hij bleef haar bestuderen, terwijl ze er ogenschijnlijk spontaan op los kletste. Zoals altijd vond ze met haar charmante verschijning een weg naar de harten van mensen, zoals ze lang geleden ook bij hem had gedaan. Grace besepte niet welk effect ze op mensen had.

Voor het laatste programmaonderdeel had ze zich omgekleed in een jurk van satijn en kant die een dieppaarse kleur had. Haar haren waren opgestoken met een clip met nepdiamanten. Haar gezicht had een gezonde roze kleur. Ze was acht jaar geleden tijdens een amateurwedstrijd door Henry ontdekt. Henry had al snel Grace’ capaciteiten herkend. Niet alleen

had ze een schitterende stem met een buitengewoon bereik, maar ze was ook een getalenteerd songwriter. Haar woorden raakten mensen diep in hun hart.

Michael betwijfelde of iemand anders had opgemerkt hoe geschokt Grace was door dit mysterieuze geschenk. Ten slotte bedankte ze het publiek voor hun aanwezigheid en verliet het podium onder daverend applaus. Michael volgde haar. Henry had na het optreden een vergadering belegd in de 'green room', een grote hoekkamer die voldoende ruimte bood aan alle leden van de cast. Ze wisten allemaal dat de manager hen daar op zou wachten.

'Hé, Michael, heb je soms een of andere streek uitgehaald?' riep Peter, de drummer van de band, terwijl de rest van de cast zich verspreidde over de grote ruimte achter het podium.

Michael keek over zijn schouder naar de man met het stekeltjehaar en een gaatje in zijn oor. Op Henry's podium mochten mannen geen oorbellen of andere piercings dragen. 'Een streek?'

'Wat heb je gedaan, haar ten huwelijk gevraagd?' Blake Montana, de gitarist die soms ook basgitaar speelde, gaf Peter een por in zijn ribben.

Peter hinnikte. 'Nou, ze zag er behoorlijk belabberd uit.'

Blake lachte en de twee grapjassen gaven elkaar een high five, terwijl Delight met haar ogen rolde bij hun kinderachtige humor.

Michael zette zijn cowboyhoed af en keek naar Grace, die een paar passen voor hen uit liep. Hij wist dat ze het geplaag kon horen, maar ze reageerde niet en keek ook niet om. Normaal gesproken zou ze vrolijk terugplagen.

Michael excuseerde zich en versnelde zijn pas om haar in te halen. Hij pakte haar hand. 'Ze denken dat ik dat muziekdoosje heb gestuurd.'

'Ik weet wel dat jij het niet was', zei ze zachtjes.

'Maar wie dan wel?' vroeg hij.

'Een anonieme vijand.'

Hij wierp een blik over zijn schouder om zich ervan te vergewissen dat niemand meeluisterde. 'Volgens mij stonden er geen gelukwensen op dat kaartje vermeld.'

'Zeg dat wel.'

Hij keek boos. 'Was het erg?'

Ze knikte. 'Je mag het later wel lezen.'

'Van wie was het afkomstig?'

‘Als ik het wist, zou ik het je zeggen.’

‘Misschien iemand die beroemd wilde worden, maar er niet in is geslaagd?’

Ze stak haar vrije hand omhoog. ‘Iedereen weet toch dat ik niet bepaal wie er op het podium mag komen. De auditiemanager zegt dat altijd heel duidelijk tegen de kandidaten.’

‘Maar het is mogelijk dat een ontstemd persoon, die niet door de voorrondes is gekomen, jou daarvoor verantwoordelijk stelt.’

Ze bereikten de open deur naar de ‘green room’. Michael raakte Grace’ arm aan en knikte, een stil gebaar dat ze moest wachten en de anderen voor moest laten gaan. Hij wilde nog iets langer met haar praten.

Michael had Grace backstage in het Roy Clark Theater ontmoet, waar hij destijds als toneelknecht werkte en Grace als achtergrondzangeres. Ze ontdekten dat ze uit dezelfde plaats kwamen, Hideaway in Missouri, een stadje op een schiereiland aan het Table Rockmeer. Je was van daaruit sneller in Branson met de boot dan via de bochtige wegen door het bos.

In de tijd van hun eerste ontmoeting probeerde Michael zijn geluk te beproeven in de muziekindustrie van Branson. Grace hoopte een carrière op het podium op te bouwen, maar voor hem was het theater een rustpunt, omdat hij tijdens zijn medische studie bijna een burn-out had. Het gaf hem ook de kans om zijn liefde voor muziek te uiten.

Als Michael niet repeteerde of optrad, werkte hij part-time als laborant in de Hideawaykliniek, waar hij ook bloed afnam bij patiënten. Hij hield nog altijd van het medische wereldje.

‘Nou,’ zei Michael toen de laatste achterblijver de kamer was binnengegaan en ze nog met z’n tweeën in de hal stonden, ‘ga je me nog vertellen wat er op dat kaartje stond?’

Net op dat moment stak de producer van de show, Ladonna Macomb, haar hoofd om de deur en ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Henry zit te wachten.’

‘We komen eraan’, zei Grace en ze wendde zich tot Michael. ‘We praten er later wel over. Ik ben benieuwd wat de baas te zeggen heeft.’

Grace schonk Michael tot slot een geamuseerde blik, terwijl hij de deur naar de ‘green room’ voor haar openhield. Ze zag aan zijn strakke kaaklijn dat hij gefrustreerd was.

Hij begeleidde haar naar een tafel met twee lege stoelen en trok een daarvan voor haar naar achteren, waarna hij zijn cowboyhoed aan een haak

aan de muur hing. Wat galant. Geen wonder dat zijn mobiel doorlopend rinkelde en dat het publiek zo enthousiast joelde als hij het podium op kwam.

Michael Gold was een echte heer, en dat niet alleen vanwege zijn spreekwoordelijke lange, donkere en knappe uiterlijk. Toen Grace Michael voor het eerst ontmoette, deed hij haar denken aan Adam Cartwright uit haar moeders favoriete tv-serie *Bonanza*. Ze had al snel ontdekt dat opmerkingen over zijn knappe uiterlijk hem in verlegenheid brachten, maar hij verborg zijn ongemakkelijke houding heel goed voor het publiek, die hij een relaxte, geamuseerde houding voorspiegelde, wat hem goed van pas kwam. En Michael hoefde het niet alleen van zijn knappe uiterlijk te hebben, want hij was rijkelijk bedeed met vocaal talent. Zijn warme bariton kon zich verdiepen tot een bas of opklimmen tot de regionen van de hoge tenor.

Grace dwong haar gedachten bij het heden en merkte plotseling de spanning in de kamer op. Denton Mapes, de eigenaar van het theater, zat op een van de banken naast Delight en praatte zachtjes met haar. De meeste anderen waren stilgevallen. Henry zat in een stoel bij de tafel die het dichtst bij de deur stond, zijn halfgesloten ogen vernauwden zich nog meer toen hij iedereen stuk voor stuk aankeek. Alleen Denton werd de woede in de blik van de manager bespaard.

Denton toonde veel interesse in de activiteiten die binnen zijn theater plaatsvonden en zijn bezoek van vanavond was dan ook geen verrassing. Dat hij ervoor had gekozen naast een mooie, jonge vrouw te gaan zitten, lag nu eenmaal in zijn aard. Hij had de reputatie van vrouwenversierder.

‘Er staat zeker iets groots te gebeuren’, mompelde Peter tegen Cassidy, die tegenover hem aan de tafel naast die van Henry zat. ‘Hoeveel andere shows zijn er in deze periode van het jaar compleet uitverkocht?’

De manager schraapte zijn keel met nauwkeurige precisie, staarde eerst naar Peter en vervolgens naar de rest, met zijn krachtige bulldogkaak vooruitgestoken. ‘Feliciteer jezelf maar niet te snel. Jullie lijken te denken dat jullie je ook als amateurs kunnen gedragen, nu er amateurzangers op het podium worden uitgenodigd.’

Er viel een stilte in de kamer en Grace voelde de bekende kriebel in haar buik. Henry had weer eens een van zijn buien, wat de laatste tijd steeds vaker voorkwam. Zijn woede-uitbarstingen zorgden ervoor dat iedereen op zijn tenen liep.

‘Hoezo hebben we ons als amateurs gedragen?’ daagde Michael hem uit.

Henry wees naar Mitzi, de styliste. Ze zat links van hem, met afgezakte schouders en haar blik naar beneden gericht, terwijl een blos langs haar smalle hals en gezicht omhoogkroop. ‘Ik heb duidelijke instructies gegeven over de kleding voor het eerste deel en Mitzi heeft mijn boodschap blijkbaar niet begrepen. Ik heb haar gezegd dat ze ontslagen zal worden als dat nog eens gebeurt.’

Delight hapte naar adem.

‘Dat was niet haar schuld’, protesteerde Grace die zich alvast voorbereidde op de gevolgen, maar niet in staat was om zich stil te houden. ‘Ik ben vanavond naar de kleedkamer gegaan en heb een andere jurk genomen, ondanks Mitzi’s protesten. Ik was echt niet van plan om die ordinaire jurk op het podium te dragen.’

‘Ik heb jou niet om advies gevraagd’, snauwde Henry.

‘Het gaat anders wel over *mijn* kleding’, zei Grace vastberaden. ‘*Star Notes* is geen peepshow.’

Delight kon met moeite haar lachen verbergen.

Henry verlegde onmiddellijk zijn blik naar de vrolijke, jonge blondine. ‘Vindt u dit amusant, mevrouw Swenson?’

Ze keek neer op haar handen en schudde haar hoofd. ‘Maar ik zie niet in waarom er zo’n heisa van wordt gemaakt. Zoals Grace altijd zegt: het gaat om de muziek, niet om hoeveel er van je blote buik te zien is. De gastzangers willen alleen maar in de spotlights staan.’

‘Het zou je sieren als je je mond wat vaker dichthield’, sneerde Henry.

De kleine twintigjarige vrouw sloeg haar ogen naar hem op en Grace zag dat Denton Mapes een fractie dichterbij Delight toe schoof, bijna beschermend.

‘Je bent hier nog maar net en te jong om een nuttige bijdrage te kunnen leveren.’ Henry bleef de jonge achtergrondzangeres terechtwijzen. ‘En geen eigenmachtige improvisaties meer. Je hebt nog een lange weg te gaan voordat jouw stem meetelt en je op het toneel iets waardevols te bieden hebt.’

Delights bleke gezicht werd vuurrood en ze liet haar blik weer op haar handen rusten.

Denton schraapte zijn keel. ‘Henry, kunnen we deze vergadering niet uitstellen tot we onze emoties wat beter onder controle hebben?’

Henry wierp een geïrriteerde blik op de eigenaar van het theater. ‘We hebben een schriftelijke overeenkomst getekend dat ik de grootste aandeelhouder ben. Ik ben hier de baas, meneer Mapes.’

De manager liet zijn broeierige blik vervolgens op Grace rusten. ‘Ik heb een idee, Grace. Waarom wisselen jij en Delight niet wat geheimpjes uit? Zij kan jou laten zien hoe je kunt afvallen en je zo kunt kleden dat je wat meer van je lichaam laat zien en jij kunt haar leren hoe ze zingen moet.’

‘Henry,’ snauwde Michael, ‘zo is het wel genoeg!’

Een verbijsterde stilte daalde in de kamer neer en een warme blos vloog over Grace’ gezicht. Als het plafond op dat moment naar beneden was gekomen, zou ze opgelucht zijn geweest. Ze was allang gewend geraakt aan Henry’s botte commentaar als hij onder vier ogen haar optreden bekritiseerde, maar dit was niet onder vier ogen. En hij was ook nog nooit zo sarcastisch geweest. Grace wierp een blik op het andere doelwit van Henry’s hatelijkheden. Uit de ellendige aanblik die Delight bood, bleek dat zij deelde in Grace’ gevoel van vernedering.

‘Of we het grote geld binnenhalen is vooral afhankelijk van jullie gedrag’, zei Henry, die opstond en door de kamer begon te ijsberen. ‘Als jullie er een potje van maken, verliezen we inkomsten en als we inkomsten verliezen, ben *ik* daarvoor verantwoordelijk.’

‘We hebben nog nooit zoveel binnengebracht als nu’, zei Michael. ‘En wat de kleding betreft, ik kan me niet herinneren dat je ooit voorbij bent gegaan aan de persoonlijke smaak van een lid van de cast.’

De kleur op Henry’s gezicht verdiepte zich alarmerend en zijn adem kwam met horten en stoten naar buiten.

‘Je hebt even tijd nodig om af te koelen’, waarschuwde Michael.

‘Ik voel me prima’, snauwde Henry. Hij bleef vlak voor Grace staan. ‘Zorg dat je wat kilo’s kwijtraakt.’ Hij verlegde zijn blik nu naar Cassidy, de blonde achtergrondtenor met het knappe uiterlijk van een filmster. ‘En Ryder, of hoe je jezelf tegenwoordig ook noemt, er wordt veel te veel geroddeld over jouw veroveringen en dat kan schadelijk zijn voor onze inkomsten.’

‘Dat is niet mijn schuld’, zei Cassidy. ‘Ik kan het niet helpen dat Jolene afgaat op geruchten in haar roddelrubriek. Je weet dat ze de helft van wat er gedrukt wordt zelf verzint.’

‘Dan moet je haar gewoon geen redenen geven om over je te schrijven’, gromde Henry. ‘En oefen je glimlach. De helft van de tijd lijkt het alsof je

staat te chagrijnen op dat podium.’

En weer richtte de manager zijn aandacht op Grace. ‘Ik heb lang en hard gewerkt om jou te brengen tot waar je nu bent, Grace. Durf je dit nu allemaal op het spel te zetten door mijn orders over je kleding te negeren?’

Ze staaarde hem hulpeloos aan. Die man was buiten zichzelf. Michael en Henry waren al een aantal jaren bevriend. Als Michael de manager niet bij zinnen kon brengen, dan kon niemand in de kamer dat.

‘Ik wil dat je naar me luistert, erop vertrouwt dat ik weet wat ik doe’, zei Henry. Toen draaide hij zich om en liep in de richting van de deur. ‘Tijd om naar huis te gaan.’ Zonder nog een woord te zeggen liep hij naar buiten.

Hoofdstuk twee

Henry's woorden leken nog na te klinken in de kamer. Delight staarde naar de hand van Denton Mapes op haar arm. Ze wilde hem wegduwen en tegen hem zeggen dat hij zijn handen thuis moest houden. Dacht hij soms dat hij het recht had haar aan te raken, alleen maar omdat hij de eigenaar van dit theater was?

Ze had zin om Denton, Henry en Ladonna eens flink te vertellen dat ze met dit theater naar de maan konden lopen. Maar dat zou een domme actie zijn. Ze wilde hen heel graag tevredenstellen en de tijd die haar nog restte was kort.

Denton haalde zijn hand weg. 'Zullen we even praten?'

'Ik kan je niet tegenhouden, hè?' Ze wist dat ze klonk als een dom gansje, maar ze had zin om even te pruilen.

'Ik denk dat we dit gesprek beter in een gezellig restaurant kunnen voeren, met zachte muziek en lekker eten.'

Ze keek hem wantrouwend aan. *Zachte muziek?* Wat bedoelde hij daarmee? Vroeg hij haar soms mee uit?

Denton was minstens 45. Zijn haar werd al grijs, hij had borstelige, donkere wenkbrauwen en een gezicht dat eruitzag alsof hij regelmatig te veel dronk. Hij had ook de reputatie dat hij met duizelingwekkende snelheid vrouwen gebruikte en dumpte.

Of wacht eens ... misschien had deze uitnodiging helemaal niets te maken met de lusten van een oudere man. *Zachte muziek.* Misschien stond ze op het punt ontslagen te worden uit de show. Waarom moest ze anders met zachte muziek tot rust gebracht worden?

Denton kon dat niet maken, toch? Haar mee uit eten nemen en vervolgens uit de show gooien? Hij leek haar niet de soort man die het vuile werk van Henry Bennett zou opknappen.

‘Waar wilde je dan naartoe?’ vroeg ze, verbaasd dat haar stem het nog deed.

Hij trok zijn dikke wenkbrauwen op, alsof hij niet verwacht had dat ze zou overwegen zijn uitnodiging aan te nemen. ‘Wat zou je zeggen van Top of the Rock, vlak bij Big Cedar? Ik zou daar een tafel kunnen reserveren met uitzicht op de zonsondergang.’

O, natuurlijk. Ze zat er echt op te wachten om met deze zuiplap, deze rijke zuiplap wel te verstaan, naar de zonsondergang te kijken terwijl haar carrière naar de knoppen was. Heel aantrekkelijk.

‘De enige avond die ik vrij heb is maandagavond,’ zei ze, ‘aangezien we alle andere avonden moeten optreden.’

‘Dat is prima.’ Hij klonk bijna gretig. ‘Zal ik je maandag rond vijf uur ophalen bij je appartement?’

Ze bestudeerde zijn gezicht. Hij hield haar blik niet vast, maar hij staarde in ieder geval niet naar andere delen van haar lichaam. In plaats daarvan hield hij zijn blik op de vloer gericht, alsof hij diep in gedachten verzonken was.

‘Weet je mijn adres?’ vroeg ze.

Hij knikte en richtte zijn blik weer op haar gezicht.

Ze aarzelde. Wilde ze dit echt?

Maar het leek er niet op dat Denton Mapes een of andere verkrachter of moordenaar was. Hij was de eigenaar van dit theater. ‘Goed, meneer Mapes. Tot dan.’

Grace haastte zich de hal door en bad dat niemand haar achterna zou komen. Cassidy, Peter en Blake stonden bij elkaar naast de snoepautomaten en alleen Cassidy keek naar haar toen ze langs stouf. Ze maakte kort oogcontact met hem. Blijkbaar waren de anderen door Henry’s gedrag net zo van slag als zij.

Ze stormde haar kleedkamer binnen en moest zich inhouden om de deur niet met een klap achter zich dicht te gooien. Ze keek naar zichzelf in de spiegel. Oké, misschien was ze de laatste tijd wat dikker in haar gezicht geworden. En haar kleding zat ook een beetje te strak. Maar wat maakte dat nu eigenlijk uit voor de show?

In de spiegel zag ze Michael in de deuropening verschijnen, een halve seconde voor hij begon te spreken. ‘Er zou een maximumsnelheid ingesteld moeten worden in de gang’, zei hij terwijl hij de kamer binnenliep. ‘Waarom zo’n haast?’

Ze plofte neer op de kruk zonder zich om te draaien. Haar vernedering was compleet.

‘Grace, hij ging echt te ver.’

Ze knikte. ‘Bedankt dat je me verdedigde.’

‘Jij kwam weer op voor Mitzi en voor je eigen smaak. Ik ben trots op je.’

Ze maakte de ketting van nepdiamanten los en hing hem voorzichtig aan de juwelenstandaard. Ze merkte dat hij haar niet gerust had gesteld omtrent Henry’s scherpe kritiek. ‘En?’

Hij keek haar fronsend aan. ‘En ik ben bang dat hij Delight de stuipen op het lijf heeft gejaagd.’

‘Wat viel je nog meer op tijdens de vergadering, behalve dat Henry zich asociaal gedroeg?’

Hij dacht even na over de vraag en zijn frons verdiepte zich. ‘Zijn boosheid was ongecontroleerd, wat misschien te maken heeft met zijn bloedsuikerspiegel, maar ik durfde hem er na de vergadering niet naar te vragen. Hij krijgt ongetwijfeld problemen als deze stress nog langer voortduurt.’

Grace dacht er een poosje over na. Michael had gelijk. Henry’s gezondheid was de afgelopen jaren achteruitgegaan. Hij kon zijn emotionele uitbarstingen vaak niet onder controle houden, wat een symptoom was van zijn lichamelijke conditie. Toch hadden zijn woorden haar diep geraakt.

‘Zou je hem ertoe kunnen bewegen om zich lichamelijk te laten onderzoeken?’ vroeg ze.

‘Ik ga wel met hem praten als hij gekalmeerd is.’ Michael ging achter haar bij de kaptafel staan en legde zijn handen op haar schouders. ‘Gaat het wel goed met je?’

‘Natuurlijk. Ik vind het altijd leuk om door de manager voor dik uitgemaakt te worden. Vooral als er zoveel anderen bij zijn.’ *En niemand hem tegenspreekt.*

‘Hij overdreef een beetje, hè?’

Ze verstijfde. *Een beetje?* ‘Vind jij dat ik te dik ben?’

Hij trok een stoel bij en ging naast haar zitten. ‘Nee, ik vind dat je precies goed bent.’

Ze gaf een tik tegen zijn arm. Hij lachte en pakte haar hand om te voorkomen dat ze hem nogmaals zou slaan.